

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן י.

מסורת הש"ס

(א) כלים פט"ו ת"א,
(ב) [עירובין קד.] ג [ג'ל]
תותר, (ד) [וע"ס נפסחים
תוס' ד"ה עלי רגלים],

(ב) נחם ונקראו יחוסו
 חושבד מוסר רבני אמרו
 (פסלי) מ"ח ימים וימי
 ל"ב לילה עוד ימי ויחלה
 רבניו ויחלו ימי וימי
 מ' יולי האנל קד ל"ח
 אפר"י רבני רבי שם
 האמרו על זה: (ד) ר"י
 דיה כללתי (ב) דרש
 לתחוב זה: (א) ד"ה
 מתמנין ימי מוקס שפית
 קדירות אחת ימי מוקס
 שפית שמי קדירות, ימי
 ג' גרמי מ' ימים:
 (ד) תוב' דרש ימי ר"י מ'
 שאין א' בתנין אבלי
 בנין התחילה אמרו
 והם דאסור טעם:

מתני' מעמידין תגור
ובורים ויחיים כ"ל:

רנשבורג
א] רש"י [סוף] ד"ה
(מכשין בנח' מפרש)
[מעמידן]. נ"ב ע"י נדה כי
ע"כ בחוס' ד"ה בפלוגמא
וכו' ועין ידווק:

ורכולו אצ"ס שמצוינו
בכשרי שהיה לאחר זמן,
עמי ש' יודתו דאמר ר'
לברך ישראל שהגיעו
למקור ולא הניצו, ענינו
שנולדו אותן בשר,
עשירות בשלום, בנות
מלכים כשרות מרות וכו'
טעם. איכא דאמרין שכן
זית האיבא שני שלום.
הניא אמרינן קנא
לברך איבא שלום שכן
אורח שמשי את השער
ומעדן את הכשר. החדוש
הפסד כדכור. במחזור א"ר
הפסד מפורש שלום
בכשרו והבטו. ובי ר'
נז"א אמר, כדכור מלא
את המטח ככל הארץ
א"ר. ר' יוחנן א' כדכור
א"ר. ר' יוחנן א' מכליל
מפסד. כלומר הדילוג.
מתיי' מטייל' לר' יוחנן,
הרעעיים מטייל' כמורו,
א"ר תימר דאז חזא הנינו
אוריית' כך
אומננו. אלא מפסד. ר'
יוסי ב' ר' גינאי אמר
מזיגות את האמירות

דמי הדיוט. שאינו אומן
שאינו יכול ללקוט נימי
ופר תוחב תמיכות הרבה
וגד וגמלאו תפירות הרבה

[illegible]

ההדיוט תופר בדרכו. גראה דואק ללורך המועד אצל חנוס
למה יתירו אפילו על ידי שינוי מיהו לא איירי בדבר
האבד והיבא דליבא דבר האבד קיימא לן ברי' ויסי דלין מאריך שינוי
בדבר האבד והיבא דבגדיו או מנעליו מקורעין ואם יניח אותן

ש'אין מקליין כלל להסיר אפילו על
די נכרי דנאמערין לקמן (דף יב.)
דז ש'אין עושה איהו אומר נא
ועושה ושמה לא היו מושבים אלו
דבר האבד לא שמה אין כל דבר
האבד מותר בלא שינוי דכפ' מקום
שנהגו (פסחים דף ה:) משמע דוקא
עולי רגלים מתקנין מנעלים במועדים:
במסרגין בוי' ע'אט אר' אפ'ני
רדשי' וערב. תימה
היאך מותר לעשות מלכה ב' הא'
בלא שינוי: **במתוחי** נמי א'.
בלאו הכי נמי נאמר דמני לאקשוי
קאמר ר' יוחנן שאם היה רפוי
ממחו אכל לא מסרגין שחי וערב
הא אפילו בשחי בלא ערב אסור:
ביון דאפרי' אפ'יו' במאני. משמע
לזין מותר אלף לנורך המועד:
ה"ג רב' יהודה אומר אין בבבבשן
את הירידה בתחילה.
ובחדשה קאמר דהא בנמלא מחר
יסנה ואין נראה לומר דבגמ' דמחיר
יסנה משום ר' אלעזר קאמר והא
משייה דמיה ב' למח נדחוק לעשות
מחלוקת חנם ועוד דלכתחילה משמע
חדשה ואם תאמר כגון שאין דבר
שמה י"ל חנא קמא אחר מעמידין
וכד' העמדה קאמר ומשמע אפילו כגון
ר"ה יהודה אומר דכגון ואית דגרסי
ר' יהודה אומר מכבשין את הריחים
ולא גרס לכתחילה והיא היא אבל
עתה קשיא יותר כגון שאין דבר
שמה חנא קמא נמי ש' י' לומר
דח' ש' העמדה בעלמא שאין ר' לומר
בגין גמור (י) וה"ה דאמר כגון בין
חדשה בין בישנה ור' יהודה ש'י
כגון בישנה וגירסא ראשונה נראה
לדמי ומעמידין נראה דוקא העמדה
דמור אין ר' בגין כתחילה אלף הוא
עשוי כבר אלף איהו מחובר בקרקע
וערין לחברו ולטפלו בדרך דהמפרש
בפרק כל הכלים (שם דף קה.) אי
נמי ב' ההוא דפ' המצוי כשה' אין
(יפה לה.) גבי תנור דכ"ט אין סבין
אותו ואין טעין אותו במטילת וכו'
הנה במועד שחי ולקמן בשעתין
נמי קאמר ושוין איהו גודלים תנור
כתחילה וצירובלמי מני ר' חלפתא
ובלבד שלא יגלחנו כתחילה ופירש
בחוסי' דלא ידע מאי גילוח וז"ל
דגרסינן שלא יגלחו: **סוס** שרוב
ע"ז. פי' בחוספת לנורך המועד
משמע שאסור לרכוש כגון:
למישקל

הונא שמעיה ליהווא גברא דקא מנקר ריחיא בחולא דמועדא אמר מאן
האי איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא סבר לה כיש אומרים
דרש רב חמא ינוקין ריחים במועד משום (ב) רבי מאיר אמר אפילו סוס
שורוכב עליו וחמור שורוכב עליו (ג) (ומותר) ליטול צפרנים בחולו של מועד
אבל
מדך העושין עכשיו לקוסים שלנו דאי לא עבדי ליה הכי הוה ליה כערה ולא מצי חילי:
חלל

עין משפט
נר מצוה

פה א טושי"ע ח"ח סי'
תקמ"א סעיף ב'
פה ב מ"י פ"ח מהלכות
י"ט הלכה יג טושי"ע
שם סי' תקמ"א סעיף ו'
צ ג ד מ"י שם טור ש"ע
שם סעיף ח'
צה מ"י שם הלכה טו
טושי"ע שם סי' תקל"ו
סעיף א'

[illegible]

(ז) לפנינו בירושלמי איתא כל
שהוא מוזוג את האמריים וזהו
הדיקט ומשפט דעס"ה וז"ל
בגד רבינו ז"ל.